

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдиите Борис Велчев, Стефка Стоева и Георги Ангелов

Не споделяме позицията на мнозинството в частта му за прекратяване на конституционното дело по отношение на чл. 230, ал. 4 ЗСВ.

Ние намираме, че производството по отношение на чл. 230, ал. 4 ЗСВ следваше да продължи и искането да бъде разгледано по същество. Наистина, в искането на Върховния касационен съд (ВКС) разпоредбата е оспорена за противоречие с чл. 4 от Конституцията не самостоятелно, а „във връзка“ с вече променените разпоредби на чл. 230, ал. 1 и ал. 2 ЗСВ. Същевременно, аргументите, с които се обосновава нейната противоконституционност в голямата си част нямат връзка със измененията в първите две алинеи на чл. 230 ЗСВ, въведени с Параграф 7 от ЗИД на ЗСВ (обн. ДВ бр. 62 от 2016 г.). Мотивите в искането продължават да бъдат актуални, независимо от настъпилите изменения в останалата част от разпоредбата на чл. 230 ЗСВ и произнасянето на съда по тях е оправдано и дължимо.

Всички алинеи на чл. 230 ЗСВ имат връзка една с друга, което поначало е правилото за съдържанието на всяка разпоредба с повече от една алинея. Това непременно би наложило чл. 230, ал. 4 ЗСВ да бъде разгледана във връзката ѝ с останалите алинеи при частичното ѝ оспорване и без това да е изрично указано в искането на вносителите. Систематическото тълкуване изключва всеки друг подход и той е независим от измененията в съдържанието на оспорените разпоредби. Впрочем, същото би се случило и ако конституционността на чл. 230, ал. 4 ЗСВ или на която и да е друга разпоредба беше оспорена самостоятелно в отделно производство.

Според нас Конституционният съд няма основание да откаже разглеждането на оспорена разпоредба от закон, само защото тя би била тълкувана в контекста на други разпоредби, по отношение на които производството е било прекратено.

Налице е валидно направено искане пред Конституционния съд от оправомощен субект по чл. 150, ал. 1 от Конституцията за оспорване на част от законова разпоредба. Тя не е отменена или изменена от Народното събрание и вносителят на искането не го е оттеглил в тази му част. При наличието на тези две предпоставки Конституционният съд дължи произнасяне по същество по искането в частта относно чл. 230, ал. 4 ЗСВ и няма законово основание в тази част то да бъде отклонено и производството по делото – прекратено.

Не споделяме становището в определението, че Конституционният съд на практика ще се самосезира само за чл. 230, ал. 4 ЗСВ. Съдът изначално е сезиран още с искането на вносителя по въпроса за конституционносъобразността на тази алинея и няма самосезиране. Това е така, още повече че съгласно чл. 22, ал.1 ЗКС съдът се произнася само по направеното искане и не е ограничен с посоченото основание за несъответствие с Конституцията. Доводи за десезиране на Конституционния съд, свързани с негова субективна преценка за тясната връзка на оспорената разпоредба с други разпоредби не почиват на Конституцията.

От съществена важност са и последиците от прекратяването на делото в частта по чл. 230, ал. 4 ЗСВ, тъй като обратно на приетото в определението, те са уредени в чл. 21, ал. 6 ЗКС и чл. 35, ал. 2 ПОДКС. В този случай прекратяването на производството и по отношение на чл. 230, ал. 4 ЗСВ е абсолютна процесуална пречка за повторно разглеждане на ново искане за противоконституционност на тази разпоредба.